

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்- 278)

Sep (2)/ 2018

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. லக்ஷ்மீ தந்தரம்	3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்	5
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்	7
4. ஆசார்ய ஹ்ருதயம்.....	11
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....	17
6. இராமானுச நூற்றந்தாதி.....	24

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்திர ஆகம நூலான

லக்ஷ்மீ தந்திரம்

(பகுதி - 98)

32. ப்ரவிலாப்ய ஸ்வயம் திவ்யாமஹந்தாம் வைஷ்ணவீம் ச்ரயேத்

தந்மயஸ்தாத்ருசம் ப்ராப்ய லயஸ்தாநம் தத: க்ரமாத்

33. ஜாகராமவதீர்யாத தீக்ஷிதம் சிஷ்யமப்ரத:

ஸத்குருர்மந்மயோ பூத்வா தாரமத்யாபயேத் ஸ்வயம்

34. ஸாங்கோபாங்க க்ரமம் சச்வத் ஸஸமாதிம் ஸவிஸ்தரம்

ஸ ச தத்யாத் ஸ்வமாத்மாநம் தக்ஷிணாம் குரவே தநை:

பொருள் - தொடர்ந்து அந்த உபாஸகன் தன்னை (தனது ஆத்மாவை) முழுவதுமாக விஷ்ணுவின் “நான்” என்பவளாக உள்ள என்னிடம் லயிக்கும்படிச் செய்வானாக. இவ்விதமாக என்னில் லயித்த அவன், மெதுவாக விழிப்பு நிலையை அடைவானாக. இப்படியாக என்னுடன் இணைந்தபடி உள்ள அந்த சிறந்த குருவானவன், தனது சிஷ்யனுக்கு நீண்டகாலம் தார மந்த்ரத்தை அதன் அங்கங்களுடன் உபதேசிப்பானாக. மேலும் “ஓம்” என்பதை த்யானித்து, அதன் மூலம் ஸமாதி நிலையை அடைதல் குறித்தும் உபதேசிப்பானாக. அதன் பின்னர் அந்த சிஷ்யன் தகுந்த தக்ஷிணையாக தனத்தையும் தன்னையும் குருவுக்கு அளிப்பானாக.

35. லப்தாநுஜ்ஞஸ்தத: குர்வந் பெளரச்சரணிகம் விதிம்

மஹாநதீ தடம் கத்வா ஸித்தாத்யாயதநம் து வா

36. பாலசம் வா வநம் ஸம்யக் பர்யந்தாத்ருஷ்ட பூதலம்

ஸ்நாநம் த்ரிஷ்வணம் குர்வந் ப்ரஹ்மசாரீ ஜிதேந்த்ரிய:

37. பயோயாவக பைசஷாணாமச்ரந்நந்யதமம் ஸக்ருத்

குசோச்சயே நிஷண்ண: ஸந் காசசீரகுசேசய:

பொருள் – தொடர்ந்து அந்த குருவின் அனுமதி பெற்ற பின்னர் சிஷ்யனானவன் பெளரச்சணிகத்தைச் செய்வானாக (பெளரச்சணிகம் என்பது ஜபம், த்யாகம், யஜ்ஞம், முறைப்படி நீராடல் மற்றும் அந்தணர்களுக்கு உணவளித்தல் என்னும் ஐந்து செயல்களாகும்). மேலும் புண்ணியமான நதிகளில் நீராடுதல், ஸித்தர்களுடைய ஆலயத்திற்குச் செல்லுதல், பலாச மரங்கள் நிறைந்த கானகம் செல்லுதல் ஆகியவற்றைச் செய்து, இதன் மூலம் இந்த உலகைக் காணாமல் இருப்பானாக. அங்கு சென்ற அவன் தனது இந்திரியங்களை முற்றிலுமாக தன்வசப்படுத்தி, அன்றாடம் நீராடி, மூன்று வேளைகளிலும் சவணத்தைச் செய்தபடி (சரீரத்தைத் தூய்மைப்படுத்துதல்) இருப்பானாக. அவன் பால் அல்லது தானியத்தை பிசைடி எடுத்து, ஒரு நாளைக்கு ஒரு வேளை மட்டுமே உண்பானாக. புல்தரையில் மட்டுமே அமரவேண்டும். புற்களால் செய்யப்பட்ட ஆடைகளை அணிந்தபடி, தர்ப்பைப்புல் கொண்டு அமைக்கப்பட்ட படுக்கையில் மட்டுமே உறங்கவேண்டும்.

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்ரீகமலவல்லி நாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 278)

(ஸ்ரீபாஷ்யம் தொடர்கிறது) விஷயம் - ப்ரஹ்மவித்யையில் ஸூத்ரர்களுக்கு அதிகாரம் உண்டா இல்லையா என்று விசாரிக்கப்படுகிறது. இதில் எது சரியானது?

பூர்வபக்ஷம் - அதிகாரம் உண்டு; ஏன்? (தேவர்களுக்கு எவ்விதம் கூறப்பட்டதோ அதே போன்று), அர்த்தித்வம் மற்றும் ஸாமர்த்யம் ஆகியவை உள்ளதால், ப்ரஹ்மவித்யையில் ஸூத்ரர்களுக்கு அதிகாரம் உண்டு. அவர்களுக்கு அக்னிவித்யை குறித்து அறிவதற்கான அதிகாரமில்லை என்பதால், அவர்களால் அக்னிவித்யையுடன் சேர்ந்த கர்மங்களை இயற்றுவதற்கான அதிகாரமோ அல்லது ஞானமோ இல்லை. ஆனால், ப்ரஹ்ம உபாஸனை என்பது, மனதின் செயல்பாடாக உள்ளதால், அவர்களுக்கு அதில் அதிகாரம் உண்டு. உபாஸனம் என்பதற்கு முன்பாக சாஸ்த்ரங்களில் விதிக்கப்பட்ட கர்மங்களை இயற்றவேண்டும் என்றாலும், அந்தந்த வர்ணாச்ரமத்திற்கு ஏற்றபடியான கர்மங்களை இயற்றுதல் மட்டுமே உபாஸனத்திற்கு முன்பு தேவைப்படுகிறது. அவர்களைப் பொறுத்தவரை, தன்னுடைய வர்ணத்திற்கு ஏற்ற கர்மமான, மற்ற வர்ணங்களுக்கு (அந்தணர், சூத்ரியர், வைசியர்) ஏற்ற தொண்டுகள் செய்தல் என்பது நிகழ்ந்து விடுகிறது. தை. ஸம். (7-1-6) - தஸ்மாத் ஸூத்ரோ யஜ்ஞே அநுவக்ஷுப்த: - ஆகவே ஸூத்ரர்களுக்கு யாகம் செய்யும் தகுதி இல்லை - என்று கூறப்பட்ட வாக்கியம் மூலம், அக்னிவித்யை கொண்டு செய்யப்படும் யாகம் போன்ற கர்மங்களில் அதிகாரம் இல்லை என்பது மட்டுமே நியாயமாக அறியப்படுவதாகும்.

இதனைச் சிலர் மறுத்து, “வேத அத்யயனம் செய்யாமலும், வேதாந்தங்களைக் கேட்காமலும் ப்ரஹ்மஸ்வரூபம் குறித்தும், அதன் உபாஸனம் குறித்தும், அந்த உபாஸனை வழிகள் குறித்தும் அறியாத ஒருவனுக்கு, ப்ரஹ்ம உபாஸனம் எப்படி ஏற்படும்?”, என்று கேட்கிறார்கள். (இதற்குப் பூர்வபக்ஷி பதில் கூறுகிறார்) வேதங்களை அத்யயனம் செய்யாமலும், வேதாந்தங்களைக் கேட்காமலும் உள்ளபோதிலும், இதிகாசம் மற்றும் புராணங்களைக் கேட்பதன் மூலமே, ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபம் மற்றும் அதன் உபாஸனம் ஆகியவை குறித்த ஞானம் ஏற்படும். அவர்கள், இதிகாசம் மற்றும் புராணங்களைக் கேட்கலாம் என்பதை, மஹா. சாந். (335-48) – ச்ராவயோச்சதுரோ வர்ணாந் க்ருத்வா ப்ராஹ்மணம் அச்ரத: - அந்தணன் முன்பாக நான்கு வர்ணத்தினரையும் அமர வைத்து - என்பதன் மூலம் அறியலாம். மேலும் இதிகாச புராணங்களில், விதுரர் போன்றவர்கள் ப்ரஹ்மநிஷ்டர்களாக (ப்ரஹ்மத்தை உபாஸனை செய்பவர்கள்) உள்ளதைக் காணலாம். உபநிஷத்திலும், ஸம்வர்க்க வித்யை பகுதியில் (மேலே உள்ள குறிப்பு காண்க), ஸூத்ரர்க்கு ப்ரஹ்ம வித்யையில் அதிகாரம் உள்ளது என்று கூறப்படுகிறது. பலவிதமான பணிவிடைகள் செய்த ஜாநச்ருதியை, ஆசார்யனாகிய ரைக்வர், “ஸூத்ரா” என்று அழைத்து, அதன் பின்னர் ப்ரஹ்மவித்யையை அவனுக்கு உபதேசிப்பதை, சாந். (4-2-5) – ஆஜஹாரேமா: ஸூத்ர அநேந ஏவ முகேந ஆலாபயிஷ்யதா: - ஸூத்ரனே! பல காணிக்கைகளை அளித்து நீ என்னைப் பேசும்படியாக (உபதேசிக்கும்படியாக) செய்தாய் - என்பதால் அறியலாம். ஆகவே (ப்ரஹ்மவித்யையில்) அவர்களுக்கு அதிகாரம் ஏற்படலாம்.

தென்னரங்கன் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கன் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 278)

சரம ச்லோகத்தின் இரண்டாம் வரியின் விஷயம்

மூலம் - இப்படிப் பூர்வார்த்தத்தாலே ஓர் அதிகாரி விசேஷத்துக்கு த்வயத்தில் பூர்வகண்டத்திலே அநுஸந்தேயமாய் ஸர்வதர்மங்களுக்குமுள்ள ப்ரபாவத்தையும் அவற்றுக்கு இல்லாத ஸ்வ அஸாதாரண ப்ரபாவத்தையும் உடைத்தான ஸக்ருத் கர்த்தவ்ய உபாய விசேஷத்தை அதிகார நைரபேக்ஷயாதி விவரண பூர்வகமாக விதித்து, உத்தரார்த்தத்தாலே த்வயத்தில் உத்தரகண்டத்தில் பலத்தை நம: சப்த ஸம்சுஷிப்த அநிஷ்ட நிவ்ருத்தி விவரணமுகத்தாலே அருளிச் செய்தான். இங்கு பூர்வார்த்தத்தாலே அதிகாரி க்ருத்யத்தை அருளிச்செய்தான்; உத்தரார்த்தத்தாலே சரண்யனாய் ஸ்வீக்ருத பரனான தன் க்ருத்யத்தை அருளிச்செய்து, க்ருதக்ருத்யனான இவனைத் தேற்றுகிறான்.

விளக்கம் - இவ்விதமாக சரம ச்லோகத்தில் உள்ள முதல் பகுதி மூலமாக, குறிப்பிட்ட அதிகாரிக்கு, த்வய மந்த்ரத்தின் முற்பகுதியில் கூறப்பட்டதும், மற்ற அனைத்து தர்மங்களில் உள்ள பெருமைகள் அனைத்தையும் தன்னுள் அடக்கியது மட்டும் அல்லாமல் அவற்றுக்கு இல்லாத பல பெருமைகளைக் கொண்டதும், தனக்கென்று வேறு எந்தவிதமான அங்கங்களையும் எதிர்பாராமல் உள்ளதும், ஒருமுறை மட்டுமே செய்யத்தக்கதும் ஆகிய ப்ரபத்தியை விதித்தான். சரம ச்லோகத்தின் இரண்டாவது பகுதியில், த்வய மந்த்ரத்தின் இரண்டாவது பகுதியில் உள்ள "நம:" என்பதன் மூலம் சுருக்கமாகக் கூறப்பட்டதான இந்த ப்ரபத்தியின் பலனை, அதிகாரிக்கு விருப்பம் அல்லாதவற்றை விலக்குகிறது என்பதன் மூலமாக விரிவாக அருளிச்செய்தான். மேலும், சரம ச்லோகத்தின் முதல் பகுதி மூலமாக

அதிகாரி செய்யவேண்டியதை உரைத்தான்; இரண்டாம் பகுதி மூலமாக சரணம் அடையத்தக்கவனாக இருந்து, தன்னைச் சரணம் அடைந்தவனுடைய பாரத்தை ஏற்றுக் கொண்ட க்ருஷ்ணன், தான் செய்யவேண்டியதை உரைத்து, செய்யவேண்டியதைச் செய்தவனாகிய அர்ஜுனனைத் தேற்றுகிறான்.

“அஹம்” என்பதன் விளக்கம்

மூலம் – இவ்விடத்தில் “மோக்ஷயிஷ்யாமி” என்கிற உத்தமனாலே, “நான்” தோற்றா நிற்க, மிகுதியான “அஹம்” என்கிற பதம், அர்த்த ஸ்வபாவத்தாலே ஸர்வபாப விமோசனத்துக்கு உறுப்பான அகடிதகடநா சக்த்யாதிகளை விவக்ஷித்து ஸப்ரயோஜனமாகிறது. “அபராதம் பண்ணினவனை விலங்கிட்டு வைத்த ஸமாதிக தரித்ரனான நான் ஒரு வ்யாஜத்தாலே உல்லஸித காருண்யனாய் அபராதத்தைப் பொறுத்து விடும்போது விலக்கவல்லாரில்லை. வேறொருவனாலே இவனை முக்தனாக்கவுமெண்ணாது” என்று இங்கு தாத்தபர்யம். இவ்வர்த்தம் “மோக்ஷதோ பகவாந் விஷ்ணு:”, “பசவ: பாசிதா: பூர்வம் பரமேண ஸ்வலீலயா | தேநைவ மோசநீயாஸ்தே நாந்யைர்மீசயிதும் ஷுமா:” இத்யாதிகளிலே ப்ரஸித்தம்.

விளக்கம் – இந்த இடத்தில் உள்ள “மோக்ஷயிஷ்யாமி – விடுவிப்பேன்” என்ற தன்மை விசுதி மூலம் “நான்” என்பது வெளிப்படாமல் உள்ளது. ஆகவே தொடர்ந்து “அஹம் – நான்” என்று கூறப்பட்டதால், அனைத்துவிதமான பாபங்களிலிருந்தும் தன்னை அண்டியவனை விடுவிப்பதற்கு அவசியமாக உள்ளதான “யாராலும் செய்ய இயலாத செயல்களைச் செய்தல்” என்பது போன்ற சக்திகளை வெளிப்படுத்தப்படுகிறது. அதாவது, “மிகுந்த அபராதங்களைச் செய்த ஒருவனை ஸம்ஸாரம் என்னும் சிறையில் அகப்படுத்தி, ‘என்னைக் காட்டிலும் உயர்ந்தவரும் இல்லை, சமமானவரும் இல்லை’ என்பவனாக உள்ள நான், அவன் கைக்கொண்ட உபாயம் காரணமாக, ஓங்கி வளர்கின்ற கருணை கொண்டு அவனுடைய அபராதங்களைப் பொறுத்துக் கொண்டு அவனுக்குப் பலன் அளிக்கத் தொடங்கும்போது, அதனை விலக்கவல்லவர்கள் யாரும் இல்லை. நான் அல்லாமல் இவனுக்கு வேறு யாரும் முக்தி அளிக்கவும் இயலாது” என்று கருத்து. இந்தக் கருத்தானது, மோக்ஷதோ பகவாந் விஷ்ணு: - பகவான் விஷ்ணுவே மோக்ஷம்

அளிக்கவல்லவன் – என்றும், ஸ்ரீவிஷ்ணுதத்வம் - பசவ: பாசிதா: பூர்வம் பரமேண ஸ்வலீலயா | தேநைவ மோசநீயாஸ்தே நாந்யைர்மீசயிதும் சூடிமா: - ஸர்வேச்வரனால் அவனுடைய லீலைக்காகவே இங்கு அனைவரும் கர்மம் என்னும் கயிற்றால் கட்டப்பட்டுள்ளனர். இவர்களை விடுவிக்க அவனால் மட்டுமே முடியும் அல்லாமல், வேறு யாராலும் அல்ல – என்றும் உள்ள வரிகளில் காணலாம்.

மூலம் – இவ் “அஹம்” என்கிற பதத்தில் ஸஹஜ காருண்யாதிகள் பேரணியாக, ப்ரபத்தியடியாக வந்த ப்ரஸாத விசேஷம் இளவணியாய், நிரங்குசமான ஸ்வாதந்தர்யம் ஸர்வவிரோதி நிராகரணார்த்தமாக முன்னே நிற்கிறது. அது எங்ஙனையென்னில், ஸஹஜ காருண்யம் அல்ப வ்யாஜத்தைக் கொண்டு அநந்த அபராதங்களை அநாதரிக்கும்படியான ப்ரஸாதத்தை உண்டாக்குகிறது. இப் ப்ரஸாத விசேஷம், காருண்ய உபச்லிஷ்டமாய்க் கொண்டு, நிரங்குச ஸ்வாதந்தர்யத்தை ஆச்ரிதருடைய ஸர்வவிரோதி நிராகரணத்துக்கு உறுப்பாக்குகிறது. இப்படி ஸர்வ பாப விமோசனத்துக்கு அபேக்ஷிதமான ஸர்வாகாரத்தாலும் விசிஷ்டனான ஈச்வரனுடைய நிரபேக்ஷ கர்த்தருத்வ தத்பரமான “அஹம்” சப்தத்திலே அவதாரணம் பலிதம்.

விளக்கம் – இங்குள்ள “அஹம் – நான்” என்னும் சொல்லானது, பகவானுடைய இயல்பான கருணையை மூலகாரணமாகக் கொண்டபடி, ப்ரபத்தி மூலமாக ஏற்படுகின்ற சிறப்பான அனுக்ரஹத்தை நடுவில் உண்டாகக்கூடிய துணையாகக் கொண்டு, எந்தவிதமான தடையும் இன்றி உள்ளதான பகவானுடைய சுதந்திரம் என்பது அனைத்துவிதமான பாபங்களையும் நீக்குவதற்கு, தான் முன்னே நிற்பதை உணர்த்துவதாகவும் கொள்ளலாம். இது எப்படி? பகவானுக்கு இயல்பாகவே உள்ள கருணை என்பது, அவனை அண்டியவர்களிடம் மிகவும் சிறிய அளவில் இருக்கின்ற ஏதேனும் ஒரு காரணத்தைக் கைக்கொண்டு, அவர்களுடைய எல்லையற்ற அபராதங்களை அவன் தள்ளும்படியான அனுக்ரஹத்தை உண்டாக்குகிறது. இத்தகைய அனுக்ரஹமானது அவனுடைய கருணையுடன் சேர்ந்ததாக நின்று, அவனுடைய தடையற்ற சுதந்திரத்தை, அவனை அண்டியவர்கள் அவனை அடையத் தடையாக உள்ள அனைத்துவிதமான விரோதிகளையும் நீக்குவதற்கு அடிப்படையாக உள்ளது. இவ்விதம் “அஹம்”

என்னும் சொல்லானது, அனைத்து பாபங்களிலிருந்தும் விடுவிப்பதற்கு அவசியமாக உள்ள அனைத்து அம்சங்களுடனும் கூடியுள்ள ஈச்வரனுடைய “எதனையும் எதிர்பாராமல் செயல் புரிதல்” என்னும் தன்மையை வெளிப்படுத்துவதால், இந்தச் சொல்லில் “நானே (அதாவது நான் மட்டுமே)” என்னும் ஏவகாரம் மறைமுகமாக வெளிப்படுகிறது.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனார் அருளிச் செய்த

ஆசார்ய ஹ்ருதயம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 98)

வ்யாக்யானம் - [1] (ஈசனை யீசனீசன் பாலென்ன ஏர்கொள் வானத்துமாயே என்கிற வ்யாப்தி நிறம் பெறத் தனிக்கோல் செலுத்தும் ஸர்வநியந்தா) “மறுகலிலீசனை”, “ஈசன் ஞாலமுண்டுமிழ்ந்த”, “ஈசன் பாலோரவம் பறைதல்” என்று நியந்த்ரு வாசக சப்தத்தாலே சொல்லும்படி “ஏர்கொளேமூலகமும் துன்னிமுற்றுமாகி நின்ற சோதிஞான மூர்த்தியாய்”, “வானத்தும் வானத்துள்ளும்பரும் மண்ணுள்ளும் மண்ணின் கீழ்த்தானத்து மெண்டிசையும் தவிராது நின்றான்”, “ஆயே யிவ்வுலகத்து நிற்பனவும் திரிவனவும் நீயே” என்கிற கீழில் பத்தில் ஸர்வ விஷயமாகச் சொன்ன வ்யாப்தி ஆகாச வ்யாப்தி போலாகாமே நிறம் பெறும்படியாக “வீற்றிருந்தேமூலகம் தனிக்கோல் செல்ல” என்கிறபடியே உபயவியூதியும் தன் நியமந்திலேயாம்படி தன்னாஜ்ஞை நடத்துகிற ஸர்வ நியந்தாவான ஸர்வேச்வரன்.

விளக்கம் - (ஈசனை) - திருவாய்மொழி (4-1-10) - மறுகல் இல் ஈசனை - என்றும், (ஈசன்) - திருவாய்மொழி (4-3-2) - ஈசன் ஞாலம் உண்டு உமிழ்ந்த - என்றும், (ஈசன்பால் என்ன) - திருவாய்மொழி (4-10-4) - ஈசன் பாலோரவம் பறைதல் - என்றும் உள்ள பாசுரங்களில் “நியமிப்பவன்” என்று பொருள் அளிக்கின்ற சொல்லால் கூறுவதற்கு ஏற்ப உள்ள. (ஏர் கொள்) - திருவாய்மொழி (4-3-8) - ஏர்கொள் ஏழு உலகமும் துன்னி முற்றுமாகி நின்ற சோதிஞான மூர்த்தியாய் - என்றும், (வானத்தும்) - திருவாய்மொழி (4-5-9) - வானத்தும் வானத்துள்ளும்பரும் மண்ணுள்ளும் மண்ணின் கீழ்த்தானத்து மெண்டிசையும் தவிராது நின்றான் - என்றும், (ஆயே என்கிற வ்யாப்தி) - திருவாய்மொழி (4-9-7) - ஆயே இவ்வுலகத்து

நிற்பனவும் திரிவனவும் நீயே - என்றும் கடந்த பத்தில் கூறப்பட்டதான எங்கும் பரந்திருக்கும் நிலையானது. (நிறம்பெற) - ஆகாசத்தில் பரவுதல் போன்று எந்தவிதமான பயனும் இன்றிப் போகாமல், நிறம் பெறும்படியாக. (தனிக்கோல் செலுத்தும் ஸர்வநியந்தா) - திருவாய்மொழி (4-5-1) - வீற்றிருந்தேழுலகும் தனிக்கோல் செல்ல - என்பதற்கு ஏற்ப நித்யவிபூதி மற்றும் லீலாவிபூதி ஆகிய இரண்டும் தனது ஆணைக்குட்பட்டு நடக்கும்விதமாகத் தனது ஆணையைச் செலுத்துபவனும், அனைத்தையும் நியமிப்பவனும் ஆகிய ஸர்வேச்வரன்.

வ்யாக்யானம் - (ஒழிவில் காலத்துக்குச் சேர பூர்வ போகங்களை யோதுமாலெய்தின சாபலத்துக்குச் சேர ஸமகாலமாக்கி) “ஒழிவில் காலமெல்லா முடனாய் மன்னி” என்றடிமை செய்யப் பாரிக்கிறவளவில் ஸர்வதேச ஸர்வாவஸ்தைகளோபாதி ஸர்வகாலத்திலும் வேணுமென்று கீழ்க்கழிந்த காலத்தி லடிமையையு மாசைப்பட்டதுக்குச் சேரும்படி, “பாலனாயேழுலகுண்டு” என்று தொடங்கி தேச கால விப்ரக்ருஷ்டங்களான அவனுடைய அபதாநங்களை தத் தத் தேசகால விசிஷ்டமாக வநுபவிக்கையில் அபிநிவேசத்தாலே “ஆதியங்காலத்தகலிடங் கீண்டவர் பாதங்கள் மேலணி பைம்பொற்றுழாயென்றே ஓதுமா லெய்தினள்” என்று பூர்வகாலீந போகங்களையே வாய்புலற்றும்படி ப்ராந்தியையடைந்த சாபலத்துக்கு அநுரூபமாக காலத்தினுடைய பேதவ்யவஹாரத்துக்குடலான உபாதியைக் கழித்து ஒரு போகியாக்குகையாலே ஸமகாலமாக்கி யநுபவிப்பித்து.

விளக்கம் - (ஒழிவில் காலத்துக்குச் சேர) - திருவாய்மொழி (3-3-1) - ஒழிவில் காலமெல்லா முடனாய் மன்னி - என்று அடிமைத்தனம் செய்யவேண்டும் என விருப்பம் கொள்ளும்போது அனைத்து இடங்கள், அனைத்து நிலைகள் ஆகியவற்றில் அடிமைத்தனம் செய்யவேண்டும் என்று விரும்பியது போன்று, அனைத்து காலங்களிலும் செய்யவேண்டும் என்று கடந்து போன காலத்தில் செய்யவேண்டிய அடிமைத் தனத்தையும் விரும்பியதற்கு ஏற்கும்படியாக. (பூர்வபோகங்களை ஓதும் மால் எய்தின சாபலத்துக்குச் சேர) - திருவாய்மொழி (4-2-1) - பாலனாய் ஏழுலகுண்டு - என்று தொடங்கி காலத்தாலும் இடத்தாலும் அனுபவிக்க இயலாமல் போன மிகவும் அரிதான அவனுடைய உயர்ந்த

லீலைகளை, அந்தந்த இடம் மற்றும் காலங்களில் சென்று அனுபவிக்கவேண்டும் என்று விரும்பி, அத்தகைய ஆசை காரணமாக, திருவாய்மொழி (4-2-6) – ஆதியங்காலத்தகலிடங் கீண்டவர் பாதங்கள் மேலணி பைம்பொற்றுழாயென்றே ஓதுமா லெய்தினள் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, முன்னர் இருந்த காலத்தின் இன்பத்தையே எண்ணி வாய் புலம்பும்படியான மயக்கத்தை அடைந்த விருப்பத்திற்கு ஏற்றபடியாக. (சமகாலம் ஆக்கி) - காலத்தில் உள்ள வேறுபாடுகளுக்குக் காரணமாக உள்ள அனைத்தையும் விலக்கி, இன்பத்தை அனுபவிக்கும்படிச் செய்வதால் ஒரே காலமாக மாற்றி இவரை அனுபவிக்கும்படியாகச் செய்து.

வ்யாக்யானம் – [2] (போதால் வணங்காமை தீர்த்த ப்ரணயித்வத்திலே காதல் மையலேறிய பித்தாய்) “பூவை வீயா நீர்தூவிப் போதால் வணங்கேனேலும் நின் பூவை வீயா மேனிக்குப் பூசஞ் சாந்தென்னெஞ்சமே” என்று தொடங்கி, “ஏகமூர்த்திக்கே, பூத்தண்மாலை கொண்டுன்னைப் போதால் வணங்கேனேலும் நின் பூத்தண்மாலை நெடுமுடிக்குப் புனையுங் கண்ணியெனதுயிரே” என்று விரோதி நிரஸநம் பண்ணுகிற அவ்வவ காலங்களிலே யுதவி, புஷ்பாத்யுபகரணங்களைக் கொண்டு சிசிரோபசாரம் பண்ணப் பெற்றிலேனாகிலும், விலக்ஷண விக்ரஹ் யுக்தனாய் ஸர்வேச்வரனா யிருக்கிறவன், என்னுடைய கரண த்ரய வ்யாபாராதிகளையே தனக்கு போக்ய வஸ்துக்க ளெல்லாமுமாகக் கொள்வதே என்றிவர் தாமே யீடுபடும்படி பண்ணி அவ்வோ காலங்களில் தனக்குதவி அடிமை செய்யப் பெறாதவிழவை, அவன் தீர்த்த ப்ரணயித்வ குணத்திலே “காதல் மையலேறினேன்” என்கிறபடியே ப்ரேமம் மேலிட்டு அறிவு கலங்கினவாறே வெள்ளக் கேடாகவொண்ணாதென்று அவன் அல்பம் பேரநிற்க, அவனோடு ஸத்ருச பதார்த்தங்களையும் ஸம்பந்தி பதார்த்தங்களையும் அவனாகவே கருதிப் பேசும்படியாக “பேய்ச்சி முலை சுவைத்தார்க்கென் பெண்கொடி யேறிய பித்தே” என்னும்படி பித்தேறி.

விளக்கம் – (போதால் வணங்காமை) – திருவாய்மொழி (4-3-1) - பூவை வீயா நீர்தூவிப் போதால் வணங்கேனேலும் நின் பூவை வீயா மேனிக்குப் பூசஞ் சாந்தென்னெஞ்சமே – என்று தொடங்கி, திருவாய்மொழி (4-3-4) - ஏகமூர்த்திக்கே,

பூத்தண்மாலை கொண்டுண்ணைப் போதால் வணங்கேனேலும் நின் பூத்தண்மாலை நெடுமுடிக்குப் புனையுங் கண்ணியெனதுயிரே - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, “விரோதிகளை அழிக்கின்ற அந்தந்த காலகட்டங்களில் உதவி, மலர்களை அளித்தல் போன்றதான குளிர்ச்சி அளிக்கவல்ல உபகரணங்கள் கொண்டு அவனுக்கு நான் உதவி செய்யவில்லை; என்றாலும், மேன்மையான திருமேனியுடன் கூடிய ஸர்வேச்வரன் எனது மனம், வாக்கு மற்றும் சரீரம் ஆகிய மூன்றுடைய செயல்களையே தனக்கு இன்பம் அளிக்கவல்ல வஸ்துக்களாகக் கொள்கிறானே” என்று இவர் தானே அவன் விஷயத்தில் ஈடுபடுபடியாகச் செய்து, அந்தந்த காலங்களில் தனக்கு உதவி செய்து, அதன் மூலம் அவருடைய கைங்கர்யம் பெறாமல் இழந்த நிலையை, (தீர்த்த ப்ரணயித்வத்திலே) - அவன் விலக்கிக் கொண்ட ப்ரேமை குணத்தில், (காதல் மையல்) - திருவாய்மொழி (4-3-9) - காதல் மையலேறினேன் - என்பதற்கு ஏற்ப ப்ரேமம் அதிகமாகி அறிவு தடுமாறி நின்றபோது “வெள்ளக்கேடாக மாறக்கூடாது” என்று அவன் எண்ணி, சிறிது விலகி நிற்க. (ஏறிய பித்தாய்) - அவனைப் போன்ற பொருள்களையும், அவனுடன் ஸம்பந்தம் கொண்ட பொருள்களையும் அவனாகவே எண்ணிப் பேசும்விதமாகத் திருவாய்மொழி (4-4-6) - பேய்ச்சி முலை சுவைத்தார்க்கென் பெண்கொடி யேறிய பித்தே - என்பதற்கு ஏற்ப பித்து ஏறி.

வ்யாக்யானம் - [3] (தேசதூரத்துக்குக் கூவியுங் கொள்ளாயென்றது தீரக் கண்ட சதிரையுமொரு நிலமாகக் காட்ட) தேச விசேஷத்திலநுபவத்தை யாசைப்பட்டு, தேசதூரத்தைப் பற்ற “கோலமேனி காண வாராய் கூவியுங் கொள்ளாயே” என்று உன் வடிவழகை நீ வந்து அநுபவிப்பித்தருளுதல், என்னை யங்கே யருளப்பாடிடுதல் செய்கிறிலை யென்று கூப்பிட்ட விழவுந்தீர, “ஒண்டொடியாள் திருமகளும் நீயுமே நிலா நிற்பக் கண்ட சதிர் கண்டு” என்று நித்யவிபூதியிலே பெரியபிராட்டியாரும் நீயுமே போக்தாக்களாய் அவ்விபூதியிலுள்ளாரடைய போகோபகரண கோடியாம்படி கண்டு வைத்த நேர்பாட்டை நான் கண்டேனென்னும்படி, கீழ் காலோபாதியைக் கழித்து ஸமகாலமாக்கினாப்போலே, அவ்விபூதியி லநுபவத்தையும் இங்கேயிருந்தே அநுபவிக்கலாம்படியொரு போகியாக ப்ரகாசிப்பிக்க.

விளக்கம் - (தேசதூரத்துக்குக் கூவியுங் கொள்ளாயென்றது தீர) - பரமபத அனுபவத்தில் விருப்பம் கொண்டு அந்த இடத்தின் தூரத்தை எண்ணி, திருவாய்மொழி (4-7-1) - கோலமேனி காண வாராய் கூவியுங் கொள்ளாயே - என்பதற்கு ஏற்ப, நீ இங்கு வந்து உன் திருமேனி அழகை நான் அனுபவிக்கும்படிச் செய்தல் அல்லது நான் அங்கே வரும்படியாக என்னை அழைத்தல் ஆகிய இரண்டையும் நீ செய்யவில்லை என்று இவர் கூப்பிட்ட இழந்த நிலை மாறும்படியாக. (கண்ட சதிரையும் ஒரு நிலம் ஆகக் காட்ட) - திருவாய்மொழி (4-9-10) - ஒண்டொடியாள் திருமகளும் நீயுமே நிலா நிற்பக் கண்ட சதிர் கண்டு - என்பதற்கு ஏற்ப பரமபதத்தில் உள்ள இருவரும் இன்பம் அளிப்பவர்களாக உள்ள நிலையை நான் இங்கிருந்தபடியே கண்டேன் என்றபடி, இனியுள்ள காலத்தின் காரணங்களை விலக்கி சமகாலம் என்று மாறியது போன்று, பரமபதத்தின் அனுபவத்தையும் இங்கேயே நின்று அனுபவிக்கலாம்படியாக ஒரு போகியாக வெளிப்பட்ட.

வ்யாக்யானம் - (வீவிலின்பம் கூட்டினை யென்று முக்த போக மாநஸ ப்ராப்தி பலமான) “வீவிலின்பம் மிகவெல்லை நிகழ்ந்தனன் மேவியே”, “கூட்டரிய திருவடிக்கள் கூட்டினை நான் கண்டேனே” என்று அவனைக் கிட்டி நிரதிசயாநந்தியாகப் பெற்றேன், யாவர் சிலர்க்கும் தந்தாமால் சேர்த்துக் கொள்ள வரிய திருவடிகளை நான் சேரும்படி என்னைச் சேர்த்துக் கொண்டாய். நான் அநுபவிக்கப் பெற்றே னென்றாவது மாநஸாநுபவமாகையாலே, இப்படி முக்தருடைய போகமான அவ்வநுபவத்தில் மாநஸமாக உண்டான ப்ராப்திக்குப் பலமான, (தேவதாந்தராத்மாத்மீய லோகயாத்ரைச்வர்யாக்ஷரங்களில் வைராக்யம் உன்னித்துயிருடம்பினால் கொடுவுலகம் வேட்கையெல்லா மொழிந்தேனென்ன வுடையரானவர்) “உன்னித்து மற்றொரு தெய்வம் தொழாள்” என்று தன்னெஞ்சாலே மதித்து வேறொரு தைவத்தைத் தொழுதறியா ளென்னும்படி தேவதாந்தரங்களில் வைராக்யத்தையும், “உயிரினால் குறைவிலமே”, “உடம்பினால் குறைவிலமே” என்னும்படி ஆத்மாத்மீயங்களில் வைராக்யத்தையும், “கொடுவுலகம் காட்டேலே” என்னும்படி லோகயாத்ரையில் வைராக்யத்தையும், “வேட்கையெல்லாம் விடுத்து” என்று ஸமுதாயேநவும், “ஐங்கருவி கண்டவின்ப மொழிந்தேன் சிற்றின்ப மொழிந்தேன்” என்று ப்ருதக்தவேநவும் சொல்லும்படி

ஐச்வர்யத்திலும் அக்ஷர சப்தவாச்யமான ஆத்மாநுபவரூப கைவல்யத்திலும்முண்டான வைராக்யத்தையு முடையரானவர்.

விளக்கம் - (வீவில் இன்பம் என்று) - திருவாய்மொழி (4-5-3) - வீவிலின்பம் மிகவெல்லை நிகழ்ந்தனன் மேவியே - என்றும், திருவாய்மொழி (4-9-8) - கூட்டரிய திருவடிக்கள் கூட்டினை நான் கண்டேனே - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, “அவனை நான் அடைந்து அழிவற்ற ஆனந்தத்தைப் பெற்றேன். அனைவருக்கும் அளிக்காததும், சேர்த்துக்கொள்ள அரியதும் ஆகிய திருவடிகளை நான் அடையும்படியாக என்னை நீ சேர்த்துக் கொண்டாய். நானும் அனுபவிக்கப் பெற்றேன்” என்ற பலவும் மனம் மூலம் ஏற்பட்ட அனுபவம் என்பதால், (முத்த போக மாநஸ ப்ராப்தி பலமான) - இவ்விதம் முக்தர்களுடைய இன்பமாகவே உள்ள அந்த அனுபவத்தில், மனம் மூலம் உண்டான பேற்றுக்குப் பலனாக உள்ள. (தேவதாந்தர வைராக்யம்) - திருவாய்மொழி (4-6-10) - உன்னித்து மற்றொரு தெய்வம் தொழாள் - என்பதற்கு ஏற்ப, “தனது நெஞ்சத்தால் மதித்து வேறு எந்த ஒரு தெய்வத்தையும் தொழுவதை அறியாள்”, என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, மற்ற தெய்வங்களின் விஷயத்தில் வைராக்யத்தையும். (ஆத்ம ஆத்மீய வைராக்யம்) - திருவாய்மொழி (4-8-10) - உயிரினால் குறைவிலமே - என்றும், திருவாய்மொழி (4-8-9) - உடம்பினால் குறைவிலமே - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப ஆத்மா மற்றும் ஆத்மாவுடன் ஸம்பந்தம் கொண்ட பொருள்கள் ஆகியவற்றில் வைராக்யத்தையும். (லோகயாத்ரா வைராக்யம்) - திருவாய்மொழி (4-9-7) - கொடுவுலகம் காட்டேலே - என்பதற்கு ஏற்ப இந்த உலக வாழ்க்கையில் வைராக்யத்தையும். (ஐச்வர்ய அக்ஷரங்களில் வைக்ராக்யம்) - திருவாய்மொழி (4-9-9) - வேட்கையெல்லாம் விடுத்து - என்று கூட்டமாகவும், திருவாய்மொழி (4-9-10) - ஐங்கருவி கண்டவின்ப மொழிந்தேன் சிற்றின்ப மொழிந்தேன் - என்று தனித்தனியாகவும் கூறலாம்படியாக செல்வம் மற்றும் அக்ஷரம் என்ற சொல்லால் கூறப்படுவதான ஆத்ம அனுபவ வடிவில் உள்ள கைவல்யம் ஆகியவற்றில் வைராக்யத்தையும் கொண்டவராக உள்ள நம்மாழ்வார்.

ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனார் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த

முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 243)

3-9-10 நின்று நின்று பலநாளும்க்கும் இவ்வுடல் நீங்கிப்போய்ச்

சென்று சென்றாகிலுங் கண்டு சன்மங்கழிப்பா னெண்ணி

ஒன்றியொன்றி உலகம் படைத்தான் கவியாயினேற்கு

என்றுமென் றும் இனி மற்றொருவர் கவியேற்குமே

பொருள் - காலம் என்பது உள்ளவரை இடைவிடாமல் இன்பதுன்பங்களை அனுபவித்தபடி உள்ள நிலைக்குச் சேதநனைக் கொண்டு செல்கின்ற சரீரத்தை விட்டு நீங்கிச்சென்று, நீண்டகாலமானாலும் இந்தச் சேதநன் ஸர்வேச்வரனாகிய தன்னைக் கண்டு அவனுடைய ஜன்மத்தை விடவேண்டும் என்று ஸர்வேச்வரன் திருவுள்ளம் பற்றுகிறான். இப்படியாகவே எண்ணியபடி ஒவ்வொரு ஸ்ருஷ்டியையும் அவன் செய்கிறான். இவ்விதம் படைக்கப்பட்ட கவியாகிய எனக்குக் காலம் என்பது உள்ளவரை வேறு ஒருவரைக் கவிபாடுதல் தகுதியோ?

அவதாரிகை - ஸர்வேச்வரன் கவியான எனக்கு இதர ஸ்தோத்ர கரணம் அநுரூபமன்று என்கிறார்.

விளக்கம் - “ஸர்வேச்வரனுடைய கவியாக உள்ள எனக்கு மற்றவற்றைக் குறித்துத் துதித்தல் என்ற நிலை ஏற்றது அல்ல”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (நின்று நின்று இத்யாதி) அநாதிகாலம் இடைவிடாதே. (உய்க்கும்) செலுத்தும். இவ்வாத்மாவுக்கு பாதகத்வேந நடத்தும். (இவ்வுடல்) கூற்றங் கண்டாற்போலே பயாவஹமாயிருக்கிறபடி. (இவ்வுடல்) வர்த்தமாந சரீரத்தையும், அத்தோடு ஸஜாதீயமான முன்புள்ள சரீரங்களையும். முன்புள்ளவையும், வர்த்தமாநம் போலே ஒரு போகியாய்த் தோற்றுகிறதாயிற்று இவர்க்கு.

விளக்கம் - (நின்று நின்று இத்யாதி) - “நின்று” என்று இருமுறை கூறுவதால், இடைவிடாமல் “நின்று” என்று பொருள். அதாவது, எல்லையற்ற காலமாக விடாமல். (உய்க்கும்) - தன் வழிப்படி நடத்தும். அதாவது இந்த ஆத்மாவின் ஸ்வரூபத்திற்கு விரோதமாகவே நடத்தும். (இவ்வுடல்) - யமனைக் கண்டது போன்ற அச்சத்தை ஏற்படுத்துகின்ற சரீரம். (இவ்வுடல்) - இப்போது உள்ள சரீரத்தையும், இதனைப் போன்று முன்பு இருந்த சரீரங்களையும் கூறுகிறார். ஆனால் முன்பிருந்த சரீரங்களையும் “இவ்வுடல்” என்று ஏன் கூறவேண்டும்? காரணம், முன்பு இருந்த சரீரங்களும் இப்போது உள்ள சரீரம் போன்று ஒரே அனுபவம் கொண்டதாக இவருக்குத் தோன்றுவதால் ஆகும்.

வ்யாக்யானம் - (நீங்கிப்போய்) விட்டுப்போய். (சென்று சென்றாகிலும்) ஒன்றல்லா ஒரு ஜந்மத்திலேயாகிலும். (கண்டு) நம்மை இவன் கண்டு. (சன்மங்கழிப்பான் எண்ணி) ஜந்ம ஸம்பந்தமற்றுப்படி பண்ணவேணுமென்று மனோரதித்து. அன்றியே, சென்று சென்றாகிலும் கண்டென்று ஒரு சொல்லாய் நெடுங்காலங் கூடவாகிலும் நம்மை அறிந்து இவை ஜந்மங்களிற் புகாதபடி பண்ணவேணுமென்று சிந்தித்து என்றுமாம். (ஒன்றியொன்றி யுலகம் படைத்தான்) “சோம்பாதிப் பல்லுருவையெல்லாம் படர்வித்த வித்தா” என்கிறபடியே, ஒருகால் ஸ்ருஷ்டித்துப் பலியாவிட்டால் சோம்பிக் கைவாங்காதே, ஒருப்பட்டு ஒருப்பட்டு லோகங்களை ஸ்ருஷ்டித்தவனுடைய; க்ருஷிகன் ஒருகால் பயிர் செய்து பதர்த்தால் பின்பும் பயிர் தன்னையே செய்யுமாபோலே, இவனும் “ஒருநாளல்லாவொரு நாளாகிலுமாம்” என்றிறே ஸ்ருஷ்டிப்பது; பத்தியுழவன் பழம் புனமிறே இதுதான். ஒருநாளல்லாவொரு நாளாகிலும் நம்மையறிந்து, பல நாளும் இடைவிடாதே இவ்வாத்மாவுக்கு பாதகமாய்க் கொண்டு நடத்துகிற இச்சரீரத்தை விட்டுப்போய்,

இனி இவ்வாத்மாக்கள் பிறவாதபடி பண்ணவேணுமென்று மனோரதித்து, ஒன்றியொன்றி உலகம் படைத்தானாயிற்று.

விளக்கம் - (நீங்கிப்போய்) - விட்டுச் சென்று. (சென்று சென்றாகிலும்) - ஒரு ஜன்மத்தில் இல்லை என்றாலும் ஏதேனும் ஒரு ஜன்மத்திலாவது. (கண்டு) - இவன் நம்மைக் கண்டு. (சன்மங்கழிப்பான் எண்ணி) - இந்தப் பிறவி என்பதுடைய ஸம்பந்தம் அறுகவேண்டும் என்று விருப்பம் கொண்டு. அல்லது “சென்று சென்றாகிலும் கண்டு” என்பதில் உள்ள “சென்று சென்று” என்பதை ஒரே சொல்லாகக் கொண்டு, “நீண்டகாலம் கூடவாகிலும் நம்மை அறிந்துகொண்டு, இந்தப் பிறவிகளில் இவன் புகாதபடி இவனைச் செய்யவேண்டும் என்று எண்ணியபடி” என்று பொருள் கூறலாம். (ஒன்றியொன்றி யுலகம் படைத்தான்) - பெரியதிருவந்தாதி (18) - சோம்பாதிப் பல்லுருவையெல்லாம் படர்வித்த வித்தா - என்பதற்கு ஏற்ப ஒருமுறை படைத்த பின்னர், தான் விரும்பியபடி இவர்கள் நம்மை வந்தடையவில்லை என்று சோர்ந்து மீண்டும் படைப்பதைக் கைவிடாமல், மீண்டும் மீண்டும் அனைத்து லோகங்களையும் ஸ்ருஷ்டித்தவனுடைய. விவசாயி ஒருவன் ஒருமுறை பயிர் செய்து, அந்தப் பயிரானது பதராகப் போனால் மீண்டும் அந்தப் பயிரையே செய்வது போன்று செய்கிறான். ஆனால் ஸர்வேச்வரனை விவசாயி என்றும், இந்த உலகத்தை விளைநிலமாகவும் கூறலாமோ என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார்; நான்முகன் திருவந்தாதி (23) - பத்தியுழவன் பழம் புனம் - பக்தி விவசாயியாகிய க்ருஷ்ணனுடைய, எல்லையற்ற காலமாக இருந்து வருகின்ற ஸம்ஸாரம் என்ற விளை நிலம்- என்பது இந்த உலகம் ஆகும். ஒருநாள் இல்லை என்றாலும், ஏதோ ஒரு நாள் நம்மை அறிந்து கொண்டு, பல நாள்களும் இடைவிடாமல் ஆத்மஸ்வரூபத்திற்குப் பாதிப்பையே ஏற்படுத்துகின்ற இந்தச் சரீரத்தை விட்டுச் சென்று, இந்த ஆத்மாக்கள் “மீண்டும் இங்கு பிறக்காதபடிச் செய்யவேண்டும்” என்று விருப்பம் கொண்டு இந்த உலகத்தைப் படைத்தான்.

வ்யாக்யானம் - (உலகம் படைத்தான் கவியாயினேற்கு) அவன் எதிர்கூழல்புக்குத் திரிந்து பண்ணின க்ருதி பலித்து, அவனுக்குக் கவியாகப் பெற்ற எனக்கு. (என்றும் என்றும் இத்யாதி) காலதத்தவமுள்ளதனையும் வேறு சிலரைக் கவிபாடத் தகுமோ? அவன் ஸௌஹார்த்தமாகில் இப்படி பலித்தது, பின்னை எல்லார்க்கும்

பலிக்கவேண்டாவோ? என்னில்? அவனுடைய ஸங்கல்பந்தானும், சென்று சென்றாகிலுமென்றிறே; ஒரு நாளில் பலிக்குமதன்றிறே; ஆகையால், பலிக்கப் பலிக்கக் காணுமித்தனை. (என்றும் என்றும் இத்யாதி) இனிமேல் அநேகமாயுள்ள காலமெல்லாம் இச்சரீரமுள்ளதனையும் இதுவே யாத்ரையாயிருந்து, மேல் “ஏதத் ஸாம காயந்நாஸ்தே” என்றும், “அஹமந்ந மஹமந்ந மஹமந்நம்” என்றும் பாடப்புகிற எனக்கு. (மற்றொருவர் கவியேற்குமே) இப்படியிருந்த பின்பு, பகவத் வ்யதிரித்தர்க்குக் கவி பாடுகை போருமோ? வேறு சிலர்க்கு நான் கவியாகத் தகுமோ? என்னுதல். வேறு சிலர் கவியிலே நான் அந்வயிக்கத்தகுமோ? என்னுதல்.

விளக்கம் - (உலகம் படைத்தான் கவியாயினேற்கு) - அவன் திருவாய்மொழி (2-7-6) - எதிர்குழல் புக்குத் திரிந்து - என்பதற்கு ஏற்ப செய்த செயல்கள் என் விஷயத்தில் பலித்து, அவனுக்கு மட்டுமே கவி என்றாகிய எனக்கு. (என்றும் என்றும் இத்யாதி) - காலம் என்னும் தத்வம் உள்ளவரை வேறு சிலரைக் குறித்துக் கவிபாட இயலுமோ? இவ்விதம் அவனுடைய எண்ணம் கைகூடும் என்று எண்ணியவனாகப் படைத்தான் என்றால், இது அனைவருக்கும் கைகூடவேண்டும் அல்லவோ என்பதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். அவனுடைய எண்ணம் என்பது கடந்து கடந்து செல்லும் என்பது அல்ல; ஏதேனும் ஒரு நாளில் பலிக்கும் அல்லவோ? ஆகவே பலிக்கக் காணலாம். (என்றும் என்றும் இத்யாதி) - இனி வரும் பல காலங்களிலும், இந்தச் சரீரம் உள்ளது முடிய, இதுவே வாழ்க்கையாக இருந்தபடி, ஏதத் ஸாம காயந்நாஸ்தே - ஸாமகானம் பாடியபடி அங்கு உள்ளனர் - என்றும், அஹம் அந்நம் அஹம் அந்நம் அஹம் அந்நம் - நானே அன்னம், நானே அன்னம், நானே அன்னம் - என்றும் அங்கு சென்று உரைக்கலாம்படி உள்ள எனக்கு. (மற்றொருவர் கவி ஏற்குமே) - இவ்விதம் உள்ள நான் பகவத்விஷயத்தைத் தவிர்ந்துள்ள மற்றவர்களுக்குக் கவி பாடுதல் இயலுமோ? வேறு சிலருக்கு நான் கவி என்றாவதற்குத் தகுதி உள்ளதோ?

3-9-11 ஏற்கும் பெரும்புகழ் வானவரீசன் கண்ணன் தனக்கு
ஏற்கும் பெரும்புகழ் வண்குருகூர்ச்சடகோபன் சொல்
ஏற்கும் பெரும்புகழ் ஆயிரத்துள் ளிவையுமோர் பத்து
ஏற்கும் பெரும்புகழ் சொல்லவல்லார்க்கில்லை சன்மமே

பொருள் - பரத்வம் மற்றும் ஸௌலப்யம் ஆகிய இரண்டிற்கும் தகுதியான குணங்கள் கொண்டவனும், நித்யஸூரிகளுடைய தலைவனும் ஆகிய க்ருஷ்ணன் விஷயமாக, அந்த விஷயத்தைக் குறித்து உரைக்கும் தகுதிகளான ஞானம் உள்ளிட்ட பல உயர்ந்த குணங்களைக் கொண்டவரும், ஆழ்வார்திருநகரியின் தலைவரும் ஆகிய நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்ததான, பகவத் குணங்களை வெளிப்படுத்துவதற்குத் தகுதி கொண்டதாக உள்ள ஆயிரம் பாசுரங்களிலும், மற்ற விஷயங்களைத் தவிர்த்து பகவத் விஷயத்தை மட்டுமே வெளிப்படுத்துகின்ற குணங்கள் கொண்ட இந்தப் பத்துப் பாசுரங்களையும் உரைக்கவல்லவர்களுக்கு, மற்றவற்றைத் துதிக்கக் காரணமாக உள்ள பிறவிகள் ஏற்படுவதில்லை.

அவதாரிகை - நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியின் இயல்மாத்ரத்தை அப்யஸித்தவர்களுக்கு, பிறரைக் கவிபாட யோக்யமான ஜந்மம் இல்லை என்கிறார்.

விளக்கம் - இறுதியாக இந்தத் திருவாய்மொழியின் ஓசையை மட்டுமே கூறுபவர்களுக்கு, மற்றவர்களைக் குறித்து கவி பாடக் காரணமான பிறவி இல்லை என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (ஏற்கும் இத்யாதி) தகுதியான மிக்க புகழையுடையனாய், நித்யஸூரிகளுக்கு நிர்வாஹகனாய் அம்மேன்மையோடே வந்து அவதரித்து மநுஷ்யத்வே பரத்வத்தையுடையவன் தனக்கு; ஒன்பதாமோத்திலே நின்று மநுஷ்யத்வே பரத்வத்தைப் பரக்கப் பேசாநின்றதிறே. (ஏற்கும் இத்யாதி) “அவன் உபயவிபூதி யுக்தன்” என்றால் தக்கிருக்குமாபோலே, “ஸர்வேச்வரன் கவிகள் இவர்” என்றால் அதுக்குப் போரும்படியிருக்கிற ஆழ்வார் அருளிச்செய்த.

விளக்கம் - (ஏற்கும் இத்யாதி) - புகழ்வதற்குத் தகுதியான மிகுந்த கல்யாணகுணங்களைக் கொண்டவனும், நித்யஸூரிகளுடைய தலைவனும், இத்தகைய மேன்மையானது குறையாமல் க்ருஷ்ணனாக வந்து அவதரித்து, மனிதத்தன்மையில் பரத்வத்துடன் நின்றவனும் ஆகிய அவன் விஷயமாக. ஆனால்

மனிதத்தன்மையில் பரத்வம் உள்ளதோ என்ற கேள்வி எழலாம்; இதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். ஸ்ரீமத் பகவத்கீதையின் ஒன்பதாவது அத்யாயத்தில், மனிதத்தன்மையில் பரத்வம் குறித்து விரிவாக உரைத்தது காணலாம். (ஏற்கும் இத்யாதி) - ஸர்வேச்வரனாகிய அவன் “நித்யவியூதி மற்றும் லீலாவியூதி ஆகிய இரண்டையும் உடையவன்” என்று கூறினால் ஏற்புடையதாக உள்ளது போன்று, “ஸர்வேச்வரனுடைய கவி இவர்” என்று கூறினால் ஏற்புடையதாக உள்ள நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த.

வ்யாக்யானம் - (ஏற்கும் பெரும்புகழாயிரம்) “யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே” என்ற விஷயத்தை விளக்குகொண்ட ப்ரபந்தம் என்றால் அதுக்குப் போரும்படியான ஆயிரம். (இவையும் ஓர் பத்து ஏற்கும் பெரும்புகழ்) ஆயிரத்திலும் இப்பத்து தகுதியான பெரும் புகழையுடைத்து; அதாவது, “இவ்வாத்மாவினுடைய ஸ்வரூபத்துக்கு அந்நுரூபமாகப் பிறரைக் கவிபாடாதே கொள்ளுங்கோள்” என்றும், “ஸ்வரூப ப்ராப்தமான விஷயத்தைக் கவிபாட வாருங்கோள்” என்றும் சொன்ன பத்தாகையாலே, சொன்ன சொன்ன ஏற்றமெல்லாம் தகும்படி இருக்குமாயிற்று. (இல்லை சன்மமே) நித்யஸூரிகளை “பிறரைக் கவிபாடாதே கொள்ளுங்கோள்” என்று கற்பிக்க வேண்டுகிறதில்லையிறே; பிறக்கை சுட்டியிறே பிறரைக் கவிபாட வேண்டுகிறது; “பிறரைக் கவிபாடாதே கொள்ளுங்கள்” என்று கற்பிக்க வேண்டுமடியான தண்ணிய ஜந்மத்திலே அந்வயியார்கள்.

விளக்கம் - (ஏற்கும் பெரும்புகழாயிரம்) - தைத்திரீயம் (9-1) - யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே - வாக்கும் மனமும் திரும்பின - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ள விஷயத்தைத் தன்னுள் அடக்கிக் கொண்ட ப்ரபந்தம் என்று கூறுவதற்குத் தகுதியான ஆயிரம் பாசுரங்கள். (இவையும் ஓர் பத்து ஏற்கும் பெரும்புகழ்) - ஆயிரம் பாசுரங்களில் இந்தப் பத்துப் பாசுரங்கள், தகுதியான பெரும்புகழைக் கொண்டதாக உள்ளன. அதாவது “இந்த ஆத்மாவின் ஸ்வரூபத்திற்குச் சேராதவிதமாக மற்றவர்களைக் கவிபாடாமல் இருப்பீர்களாக” என்றும், “ஆத்ம ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்ற விஷயத்தைக் கவிபாட வாருங்கள்” என்றும் கூறுகின்ற பத்துப் பாசுரங்கள் என்பதால், இதுவரை கூறப்பட்ட அனைத்து ஏற்றங்களும் இதற்கு ஏற்புடையதாகவே உள்ளதன. (இல்லை சன்மமே) - “மற்றவர்களைக் குறித்துக் கவிபாடாதீர்கள்” என்று

நித்யஸூரிகளிடம் கூறவேண்டியதில்லை அல்லவோ? இங்கு ஒரு பிறவி எடுப்பதால் அல்லவோ இவ்விதம் மற்றவர்களைக் கவிபாடும் நிலை ஏற்படுகிறது? இந்தத் திருவாய்மொழியைக் கற்பவர்கள், “ மற்றவர்களைக் கவிபாடதீர்கள்” என்று உபதேசம் செய்யவேண்டும்படியான தாழ்ந்த பிறவியில் இனி பிறக்கமாட்டனர்.

திருவாய்மொழி மூன்றாம் பத்து ஒன்பதாம் திருவாய்மொழி ஸம்பூர்ணம்

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் அருளிச் செய்த

இராமானுச நூற்றந்தாதி

இதற்கு ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 105)

வ்யாக்யானம் - சமணர் என்றது சார்வாகரையும் கூட்டி. ஈட்டிலே இவரையும் சேரப் பிடித்திறே எடுத்தது. அவர்கள் ஆகிறார்கள் “ப்ரதிவ்யாபஸ் தேஜோவ்யுரிவிதி தத்வாநி” என்கிறபடியே ப்ருதிவ்யாதி பூத சதுஷ்டயமே தத்வம், ஆகாசாதி பூதாந்தரமில்லை என்றும், “தேப்யச் சைதந்ய கிண்வாதிப்யோமத சக்திவத்” என்றும், “க்ரமுகபல தாம்பூல தளாவயவாதிஷு ப்ரத்யேக வித்யமாநஸ்யாபி ராகஸ்யோவாவயவிநி ஸம்யோக விசேஷாத் தேஹாரம்பக பரமானு ஸம்ச்லேஷ விசேஷா தேவ தேஹ சைதந்ய ஆவிர்ப்பாவோ நாநுபந்.” என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸுரா பூரித சர்மபஸ்த்ரிகையை ஆதபத்திலே வைத்தால் சலநாதி விகாரங்கள் தன்னடையே தோற்றுமா போலேயும், வெற்றிலையும் பாக்கையும் சுண்ணாம்பையும் சேரப் பிடித்து மெல்லுமளவில் ஒரு விசேஷம் பிறக்குமாபோலவும் அந்த ப்ருதி வ்யாதி பூதங்களுடைய கூட்டரவிலே சைதந்யம் என்று ஒரு தர்மம் பிறக்கும் என்றும், “ப்ரத்யக்ஷகம் யமேவாதி நாஸ்த்ய த்ருஷ்டத்: அத்ருஷ்டவாதி பிச்சாபி நாத்ருஷ்டம் த்ருஷ்டமுச்ச்யதே க்வாபி த்ருஷ்டம் அத்ருஷ்டஞ்சே தத்ருஷ்டம் ப்ருவதேகதம் நித்யாத்ருஷ்டம் கதம் ஸத்ஸ்யாத் சசக்ருங்காதி ஸந்நிபம் ந கல்பயௌ ஸுகீ துக்காப்யாம் தர்மா தர்மௌபராரிஹ ஸ்வபாவேந ஸுகீ துக்கீ பவேந்நாயத்திகாரணம் சிகிந்ச்சக்ரயேத் கோவாகோகிலாங்க: ப்ரகூஜயேத் ஸ்வபாவ வ்யதிரேகேண வித்யதே நாஸ்ய காரணம் “இஹலோகாத்த்ரோ நாந்ய ஸ்வர்கோஸ்தி நரகோநவா” என்கிறபடியே ப்ரத்யக்ஷ த்ருஷ்டமான அர்த்தமே உள்ளது, வேறொன்றுமில்லை, அந்த

சைதந்யத்துக்குண்டான ஸுகதுக்கங்களே ஸ்வர்க்க நரகங்கள், வேறு சில புண்ய பாபங்களும் அவற்றாலுண்டான தர்மாதர்மங்களூமில்லை என்றும், “மோசஷஸ்து மரண மப்ராண ஸம்ஜ்ஞவாயு நிவர்த்தநம் அதஸ்ததர்த்தநநாயாஸம் கர்த்தூர் மஹதி பண்டித:” என்கிறபடியே அதினுடைய புரிவாகிற மரணமே மோசஷம், அவ்வருகொன்றுமில்லை என்று ச்ருதி வருத்த ப்ரக்ரியையை ஆக்ரமித்துச் சொல்லுமவர்கள்.

விளக்கம் - “சமணர்” என்று கூறப்பட்டவர்கள் சார்வாகர்களும் சேர்த்தே ஆவர். இதன் காரணம் ஈட்டில் இவர்களையும் சேர்த்தே கூறப்பட்டது என்பதால் ஆகும். அவர்கள் யார் என்றால் ப்ரதிவ்யாபஸ் தேஜோவர்யுரிவிதி தத்வாநி - என்பதற்கு ஏற்ப ப்ருதிவி போன்ற நான்கு பூதங்கள் மட்டுமே தத்வம் என்றும், ஆகாசம் போன்ற பூதங்கள் தத்வங்கள் அல்ல என்றும்; தேப்யச் சைதந்ய கிண்வாதிப்யோமத சக்திவத் - என்றும், க்ரமுகபல தாம்பூல தளாவயவாதிஷு ப்ரத்யேக வித்யமாநஸ்யாபி ராகஸ்யோவாவயவிநி ஸம்யோக விசேஷாத் தேஹாரம்பக பரமானு ஸம்ச்லேஷ விசேஷா தேவ தேஹ சைதந்ய ஆவிர்ப்பாவோ நாநுபந்ந: - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப வெற்றிலை பாக்கு மற்றும் சுண்ணாம்பை ஒன்றாகச் சேர்த்து மென்றால் சிவந்த நிறம் தோன்றுவது போன்று, ப்ருதிவி முதலான பூதங்கள் ஒன்றாகச் சேரும்போது ஒரு சைதந்யம் என்னும் ஒரு தன்மை ஏற்படும் என்றும்; ப்ரத்யக்ஷகம் யமேவாதி நாஸ்த்ய த்ருஷ்டத: அத்ருஷ்டவாதி பிச்சாபி நாத்ருஷ்டம் த்ருஷ்டமுச்யதே க்வாபி த்ருஷ்டம் அத்ருஷ்டஞ்சே தத்ருஷ்டம் ப்ருவதேகதம் நித்யாத்ருஷ்டம் கதம் ஸத்ஸ்யாத் சசச்ருங்காதி ஸந்நிபம் ந கல்பயௌ ஸுகீ துக்காப்யாம் தர்மா தர்மௌபராரிஹ ஸ்வபாவேந ஸுகீ துக்கீ பவேந்நாயத்திகாரணம் சிகிநச்சக்ரயேத் கோவாகோகிலாங்க: ப்ரகூஜயேத் ஸ்வபாவ வ்யதிரேகேண வித்யதே நாஸ்ய காரணம் “இஹலோகாத்தப்ரோ நாந்ய ஸ்வர்கோஸ்தி நரகோநவா - என்பதற்கு ஏற்ப ப்ரத்யக்ஷம் மூலம் காணக்கூடிய பொருள்கள் மட்டுமே உள்ளன, அவற்றைத் தவிர வேறு ஏதும் இல்லை, அந்தச் சைதந்யத்திற்கு ஏற்படுகின்ற இன்பம் மற்றும் துன்பங்களே ஸ்வர்கம் மற்றும் நரகம் ஆகும் என்றும், இவை அல்லாமல் புண்ணிய பாபங்கள் என்றும் அவற்றால் ஏற்படும் தர்ம அதர்மங்கள் அல்ல என்றும்; மோசஷஸ்து மரண மப்ராண ஸம்ஜ்ஞவாயு நிவர்த்தநம் அதஸ்ததர்த்தநநாயாஸம் கர்த்தூர் மஹதி

பண்டித: - என்பதற்கு ஏற்ப இவற்றை அறிந்து கொண்டு மரணம் அடைதலே மோக்ஷம், இதனைக் காட்டிலும் மோக்ஷத்திற்கு வேறு வழி இல்லை என்றும் இப்படியாகப் பலவிதங்களிலும் ச்ருதிகளுக்கு விரோதமாக உள்ள பலவற்றையும் கூறுபவர்கள்.

வ்யாக்யானம் - நையாயிக வைசேஷிகராகிறார் “ப்ரத்யக்ஷானுமானோபமாந சப்தா: ப்ரமாணாநி” என்றும், “த்ரிதா ப்ரமாணம் ப்ரத்யக்ஷ அநுமாந ஆகமாதிதி, த்ரிப்ரேதை: ப்ரமாணஸ்து ஜகத் கர்த்தாவகம்யதே தஸ்மாத் ததுக்த கர்மாணி குர்யாத் தஸ்யைவ த்ருப்தயே, பக்த்யைவசார்ச்சநீயோஸௌ பகவாந் பரமேச்வர: தத் ப்ரஸாதந மோக்ஷஸ் ஸ்யாத் கரணோ பரமாத்மந: கரணோ பரமேத்யாத்மா பாஷாணவதவஸ்த்தித:” என்றும் சொல்லுகிறபடியே ப்ரத்யக்ஷாதிகள் நாலும் கூட ப்ரமாணமென்றும், சப்தம் அநுமாந வித்யா ப்ரமாணமாகையாலே ப்ரத்யக்ஷாதிகள் மூன்றே ப்ரமாணமென்றும், ஜகத்துக்கு உபாதாநகாரணம் பரமானுக்கள், ஆநுமாநிகேச்வரன் நிமித்தகாரணமென்றும், ஸம்ஸாரம் அநாதி, ஈச்வரோபாஸ்தியாலே ஸுகதுக்க ஜ்ஞாநங்கள் நசித்து பாஷாண கல்பனாயிருக்கை மோக்ஷம் என்றும் உத்ப்ரேக்ஷாக்குமவர்கள்.

விளக்கம் - “நையாயிக வைசேஷிகர்” என்பவர்கள் யாரென்றால், ப்ரத்யக்ஷானுமானோபமாந சப்தா: ப்ரமாணாநி - ப்ரத்யக்ஷம், அநுமானம், உபமானம், சப்தம் ஆகிய நான்கும் ப்ரமாணங்கள் - என்றும், த்ரிதா ப்ரமாணம் ப்ரத்யக்ஷ அநுமாந ஆகமாதிதி, த்ரிப்ரேதை: ப்ரமாணஸ்து ஜகத் கர்த்தாவகம்யதே தஸ்மாத் ததுக்த கர்மாணி குர்யாத் தஸ்யைவ த்ருப்தயே, பக்த்யைவசார்ச்சநீயோஸௌ பகவாந் பரமேச்வர: தத் ப்ரஸாதந மோக்ஷஸ் ஸ்யாத் கரணோ பரமாத்மந: கரணோ பரமேத்யாத்மா பாஷாணவதவஸ்த்தித: - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப ப்ரத்யக்ஷம் போன்ற நான்கும் ப்ரமாணங்கள் என்றும், சப்தம் என்பது அநுமான வித்யை என்பதால் ப்ரத்யக்ஷம் போன்ற மூன்று மட்டுமே ப்ரமாணம் என்றும், ஜகத்தின் உபாதானக் காரணம் ப்ரமானுக்கள் என்றும், அநுமானத்தால் கூறப்படும் ஈச்வரன் நிமித்தகாரணம் என்றும், ஸம்ஸாரம் எல்லையற்ற காலமாக உள்ளது என்றும், ஈச்வரன் உபாயத்தால்

இன்பதுன்ப ஞானங்கள் அழிந்து பாஷாண கல்பனாக இருத்தலே மோசடம்
என்றும் கூறுபவர்கள் ஆவர்.

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்